

Gledališče

Najstarejša obrt

Mestno gledališče Ptuj

★★★★★

Najstarejša obrt se ni zdela posebej obetavna, gre pač za družbeni fenomen, ki nam je tako rekoč neznan. Puristični in konservativni socialistični sistem prostitucije sicer ni uspel povsem izbrisati, zato pa je z marginalizacijo in izolacijo preprečil konstituiranje tovrstne specifične urbane »kulture« oziroma razvejen družbeni sistem, ki ima svojo notranjo logiko in zakonitosti.

V umetniških projektih je to polje praviloma interpretirano v skrajnostih, bodisi kot idealizirana podoba lahkoživk brez predsodkov ali kot brutalno verističen dokument zlorab v kriminalnem podzemlju. Besedilo sodobne ameriške dramatičarke Paule Vogel, ki se v ptujskem gledališču že tretjič predstavlja z dramo, sodi bolj v prvi pol, ostarele prostitutke niso samo povsem brez travmatičnih izkušenj, kar zadeva njihovo »delo«, temveč ga obravnavajo kot katerikoli drug poklic, kar je za slovensko mentaliteto spet ena od ovir pri identifikaciji s to tematiko.

Vendar Voglova v svojem slogu spretno nadgradi partikularnosti in bizarnosti z univerzalnimi vprašanji. V razvoju zgodbe počasi prihajajo v ospredje primarne človeške dileme, od soočanja s starostjo, revščino, skopostjo, velikodušnostjo in smrtjo do osamljenosti, prijateljstva, naklonjenosti

in predvsem ljubezni. Tekst sicer ni poseben presežek, pravzaprav je tipičen produkt anglosaške poljudnosti, ki poskuša na vsem razumljiv, preprost in zabaven način predstaviti manj glamurozna poglavja človeške eksistence, vendar je dovolj sugestivni, da zlahka doseže sicer ne preveč visoko zastavljen cilj. V slovenski izvedbi so za njeno prepričljivost najbolj zaslužne protagonistke Zvezdana Mlakar, Anica Kumrj, Marijana Brecelj, Alenka Cilenšek in Marinka Štern. Vsaka personificira sicer nekoliko shematičen, pa vendarle dovolj prepričljiv lik, ki simbolizira te osnovne vzgibe in poteze človeške nravi. Prepro-

sti, povsem stvarni in življenjski dialogi, pred preprostim, zgolj s klopjo in ulično svetilko opremljenim scenografskem dekorjem, so živi, duhovitost je dovolj decentno začinjena s vulgarizmi in kvantativom, nato pa se začnejo izrisovati bolj temačni toni, ko igralke druga za drugo z bolj ali manj prepričljivo odpetim songom odhajajo z odra in tuzemskega življenja.

Režiser Peter Srpčič, ki je tekst tudi prevedel in se za kratek čas pojavi na odru v nedoločljivi vlogi, je predstavo suvereno zaokrožil v homogeno celoto, kot sladkorček je tukaj še Helena Blagne, ki odpoje uvodno in zaključno skladbo.

Tokrat naša diva nastopa v vlogi druge dive, namreč Marlene Dietrich, učinkovit je že njen prihod na sceno, na katero se pripelje z mercedesom, prav tako učinkovito konča projekt. Simpatično slovo od letošnje sezone.

PETER RAK

FOTO ARHIV GLEDALIŠČA PTUJ